

Sygnatura akt II AKa 204/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2018 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Edyta Gajgał

Sędziowie: SSA Cezariusz Baćkowski (spr.)

SSA Jerzy Skorupka

Protokolant: Paulina Pańczyk

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2018 r.

sprawy K. Z.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 29 marca 2018 r. sygn. akt III Ko 4/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy K. Z. ponad kwotę zasądzoną w punkcie I dalsze 500 (pięćset) złotych tytułem zadośćuczynienia za niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie PR 4 Ds. 35.2017 Prokuratury Rejonowej w Lubinie wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2018 r.,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy K. Z. 240 złotych zwrotu kosztów udziału w postępowaniu odwoławczym pełnomocnika,

IV. określa, że koszty sądowe postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik wnioskodawcy K. Z. wniósł o:

1. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz K. Z. 6600 zł tytułem odszkodowania i 6000 zł tytułem zadośćuczynienia za szkodę i krzywdę wynikłe z niesłusznego zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania w okresie od 19 stycznia 2017 r. do dnia 22 marca 2017 r. na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 20 stycznia 2017 r.;

2. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz K. Z. 600 zł tytułem kosztów ustanowienia obrońcy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Lubinie pod sygn. akt Pr 4 Ds.35.2017,

3. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz K. Z. kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg. norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt III Ko 4/18:

1. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz K. Z. 500 zł tytułem zadośćuczynienia za niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie o sygn. akt Pr 4 Ds. 35.2017 Prokuratury Rejonowej w Lubinie,

2. dalej idący wniosek oddalił,

3. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy 240 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów pomocy prawnej,

4. określił, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy K. Z. zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia prowadzący do nieuzasadnionego przyjęcia, iż „cały okres tymczasowego aresztowania został zaliczony na poczet wymierzonej kary w sprawie II K 1428/16 SR w Lubinie”, gdy w rzeczywistości okres tymczasowego aresztowania, które zostało zastosowane wobec K. Z. w sprawie o sygn.. akt: PR w L. Pr.4.Ds.35/2017 nie został K. Z. zaliczony na poczet innej kary, wskutek czego wnioskodawca na skutek niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania został pozbawiony wolności przez dodatkowe dwa miesiące.

2. obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na wynik postępowania, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 92 k.p.k., 410 k.p.k. – polegająca na naruszeniu zasad obiektywizmu, przekroczeniu granic swobodnej oceny zebranych w sprawie dowodów w postaci wyjaśnień K. Z. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, które to uchybienie doprowadziło do nieuzasadnionego uznania przez Sąd, że K. Z. swoim postępowaniem działała w zamiarze wprowadzenia w błąd organów ścigania oraz, że wnioskodawca w znacznym stopniu przychylił się do wydania postanowienia o tymczasowym aresztowaniu;

- art. 552 § 4 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie, pomimo spełnienia przesłanek występujących w wymienionym przepisie i oddalenie tego wniosku.

3. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. polegająca na niewyjaśnieniu podstawy prawnej wyroku i motywów w zakresie oddalenia wniosku o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej K. Z. w toku postępowania przygotowawczego toczącego się w sprawie o sygn.. akt: PR w L. Pr.4.Ds.35/2017.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o zmianę wyroku poprzez:

- ustalenie kwoty należnego wnioskodawcy zadośćuczynienia na kwotę 6.000 zł,

- zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz K. Z. kwoty 6.600 zł tytułem odszkodowania;

- zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz K. Z. kosztów ustanowienia obrońcy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez PR w L. pod sygn.. Pr.4.Ds 35/2017 w kwocie 600 zł.

- zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy K. Z. jest częściowo zasadna.

1.Art. 4 k.p.k. wyraża ogólną zasadę prawa - zasadę obiektywizmu. Stanowi ona dyrektywę kierunkową, których realizacji, konkretyzacji służą przepisy szczegółowe i to one mogą stanowić podstawę skutecznego zarzutu odwoławczego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, LEX nr 736755). To, że Sąd Okręgowy ocenił poszczególne dowody inaczej niż oczekiwała tego strona nie oznacza braku bezstronności, otwartości na twierdzenia stron, w szczególności wnioskodawcy, czy forowaniu jednej z nich.

2.Zarzut obraży art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. jest niezasadny. Pełnomocnik łączy go z niewyjaśnieniem przez Sąd Okręgowy powodów nieuwzględnienia żądania zasądzenia kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy K. Z. w postępowaniu Pr 4 Ds.35.2017, Prokuratury Rejonowej w Lubinie zakończonym orzeczeniem o umorzeniu śledztwa w którym podejrzany był tymczasowo aresztowany.

Dla skuteczności zarzutu obraży przepisu postępowania konieczne jest wykazanie jej możliwego wpływu na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.). Uzasadnienie wyroku sporządzane jest po jego wydaniu i jest od niego odrębnym dokumentem (por. art. 413 k.p.k., art. 423 k.p.k.). Naruszenie art. 424 k.p.k. samo w sobie nie może więc prowadzić do spodziewanego przez skarżącego rezultatu, ponieważ to, co było później (uzasadnienie) nie może wpływać na to, co było wcześniej (wyrok). Wady uzasadnienia mogą świadczyć o wadliwości procesu wyrokowania, ale tej wadliwości same w sobie nie dowodzą. Prezentowane stanowisko ma wsparcie w art. 455a k.p.k.

W samej zaś rzeczy Sąd I instancji, po omówieniu kwestii tej części żądania odszkodowawczego, która wiąże się z utraconym wynagrodzeniem stwierdził (uzasadnienie str. 7), iż w odniesieniu do szkód, które K. Z. poniósł to nie mają one związku z tymczasowym aresztowaniem. To prawda, że dość ogólne, ale stwierdzenie to dotyczy także poniesionych przez wnioskodawcę kosztów obrony w postępowaniu przygotowawczym Pr 4 Ds.35.2017. Pogląd Sądu Okręgowego, że koszty obrony poniesione przez wnioskodawcę pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z postępowaniem karnym w którym obrońca został ustanowiony, a nie wynikają z wykonywania wobec osoby podejrzanej tymczasowego aresztowania i jako takie nie mogą być skutecznie dochodzone w trybie art. 552 k.p.k. ma oparcie w dominującym stanowisku orzecznictwa (por.np. wyroki Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 kwietnia 2016 r., II AKa 58/16, LEX nr 2062063, Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 7 października 2010 r., II AKa 237/10, LEX nr 686858, Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 lutego 2009 r., II AKa 6/09, LEX nr 504067, Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12 marca 2008 r., II AKa 36/08, LEX nr 399959). Z treści upoważnienia do obrony nie wynika, by dotyczyło tylko tymczasowego aresztowania, a z istoty stosunek obrończy dotyczy reprezentowania interesów osoby podejrzanej w postępowaniu karnym. Kwestia zwrotu kosztów z tytułu ustanowienia w takich sprawach obrońcy powinna być rozstrzygana w trybie art. 632 pkt 2 k.p.k. Dlatego zarzut obraży art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. podniesiony w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy jest niezasadny.

3.Z omówionym wyżej łączy się zarzut, że Sąd Okręgowy błędnie ustalił, że okres tymczasowego aresztowania K. Z. w sprawie Pr 4 Ds.35.2017 (19.01.2017r. – 22.03.2017r.) został zaliczony na poczet kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt II K 1428/16. Twierdzenie to jest nieprawdziwe. Skarżący przypisuje Sądowi I instancji tezy, których ten nie wypowiada, a następnie z nimi polemizuje, co jest bezskuteczne. Sąd Okręgowy ustala (uzasadnienie str.2, 5), że w okresie stosowania tymczasowego aresztowania wobec wnioskodawcy (19.01.2017r. godz.14:15 – 22.03.2017r. godz.14:15, k.3, 154 akt Pr 4 Ds.35.2017) była w stosunku do niego wykonywana kara 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt II K 1428/16, a nie że na poczet tej kary zaliczono okres tymczasowego aresztowania w sprawie Pr 4 Ds.35.2017. Sąd Okręgowy słusznie dostrzega (uzasadnienie str.5), podobieństwo tej sytuacji do wypadku z art. 553a k.p.k., który nakazuje uwzględniać przy ustalaniu należnego odszkodowania fakt zaliczenia oskarżonemu okresu niesłusznego stosowania tymczasowego aresztowania w innym postępowaniu. Rzecz dotyczy więc miarkowania odszkodowania (a nie zadośćuczynienia) i z istoty tylko za czas wykonywania niesłusznego tymczasowego aresztowania, a nie za okres w którym stosowanie tego środka zapobiegawczego nie było niesłuszne (np. z powodu ziszczenia się przesłanek eksoneracyjnych o czym niżej).

Zawiadomienie z dnia 24 stycznia 2017 r. o wykonywaniu kary wobec tymczasowo aresztowanego K. Z. (k. 71 akt Pr 4 Ds.35.2017) wskazuje, że kara pozbawienia wolności będzie wykonywana od dnia 19 stycznia 2017 r. do dnia

25 czerwca 2017 r. Z kolei z późniejszego (27.01.2017 r.) obliczenia kary (k.242 akt II K 1428/16) i zawiadomienia o zwolnieniu ze sprawy (k.248 akt II K 1428/16) wynika, że K. Z. faktycznie odbył karę o której mowa od dnia 23 stycznia 2017 r. do dnia 29 czerwca 2017 r. Pozostawał więc okres od dnia 19 stycznia 2017 r. do dnia 23 stycznia 2017 r., kiedy wobec wnioskodawcy tymczasowo aresztowanego w sprawie w której potem umorzono śledztwo nie wykonywano kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 1428/16.

4. Rację ma jednak Sąd I instancji ustalając, że w odniesieniu do K. Z. zachodziła przyczyna eksoneracyjna z art. 553 § 1 k.p.k.

Z zeznań wnioskodawcy wynika (k.18-19 „ja cały czas wyjaśniałem, że to nie są narkotyki”, „[policjantom] ja mówiłem, że nie są to narkotyki”), że od początku wiedział, iż substancja, którą przechowywał w mieszkaniu rodziców (k.10-12 akt Pr 4 Ds.35.2017) nie jest narkotykiem. Mimo tego wyjaśnił przesłuchany przez prokuratora (k.50-51 akt Pr 4 Ds.35.2017), że: „przynajmniej do posiadania narkotyków”, „narkotyki dostał na przechowanie”. Odmowa ujawnienia od kogo otrzymał odnalezioną substancję motywowana obawą o życie rodziny tylko uwiarygodniła jego przyznanie, że posiadał narkotyk. Tak samo K. Z. mówił rozpytującym go policjantom (k.1, 34 akt Pr 4 Ds.35.2017). Odmienne twierdzenie apelacji, że wnioskodawca od początku zapewniał, że ujawniony proszek i kryształki nie są narkotykiem nie mogą się ostać jako sprzeczne z cyt. protokołem przesłuchania w charakterze podejrzanego i nie mające oparcia w powołanych notatkach urzędowych. Wyrażone w treści notatki z dnia zatrzymania K. Z. jego przekonanie dotyczyło nie tego, że substancja nie jest narkotykiem, ale tego, że przekazujący ją mężczyźni zapewniali, iż test narkotykowy jej nie wykryje. W rezultacie Sąd Okręgowy nie popełnił błędu uznając, że nie chodziło o realizację linii obrony, ale o zamierzone nieprawdziwe samooskarżenie dla realizacji sobie znanych celów np. związanych z uniknięciem tymczasowego aresztowania lub ochroną osób od których substancję otrzymał. Tak więc w sytuacji gdy Sąd Rejonowy rozstrzygający w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania dysponował pozytywnym wynikiem użycia testera narkotykowego wskazującym, że badana substancja może zawierać amfetaminę (k.27 akt Pr 4 Ds.35.2017), a wnioskodawca potwierdzał, że posiadał narkotyk (k.50v akt Pr 4 Ds.35.2017) to takie wyjaśnienia miały znaczenie dla podjęcia decyzji o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wskazując na istnienie przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k.. Przeciwnie stanowisko apelującego nie mogło więc zostać uwzględnione.

Skarżący trafnie podnosi, że opisana sytuacja dowodowa nie zwalniała organów ścigania z powinności weryfikacji rzeczywistego składu odnalezioną substancji poprzez zasięgnięcie opinii biegłego. Z tego właśnie powodu Sąd Okręgowy uznał, że od dnia 7 lutego 2017 r. nie istniała przyczyna eskoneracyjna z art. 553 § 1 k.p.k. ponieważ wtedy (faktycznie od 9.02.2017 r. – data wpływu wniosku – k. 87 akt Pr 4 Ds.35.2017) obrońca K. Z. poinformował prokuratora, że wedle wiedzy wnioskodawcy zabezpieczona substancja nie jest amfetaminą i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Ustalenie to nie jest kwestionowane na niekorzyść wnioskodawcy.

Dlatego na podstawie art. 553 § 1 k.p.k. wykluczone jest skuteczne dochodzenie odszkodowania i zadośćuczynienia z tytułu wykonywania tymczasowego aresztowania wobec wnioskodawcy w okresie od dnia 19 stycznia 2017 r. do dnia 6 lutego 2017 r.

5. Sąd Okręgowy ustalił, że w okresie od dnia 7 lutego 2017 r., kiedy ustala przyczyna eksoneracyjna, do dnia zakończenia wykonywania (22 marca 2017 r.) tymczasowe aresztowanie K. Z. było niewątpliwie niesłuszne w perspektywie prawomocnego postanowienia prokuratora z dnia 5 czerwca 2017 r., PR 4 Ds. 35.2017, o umorzeniu śledztwa wobec wnioskodawcy na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. W tym samym czasie obok tego środka zapobiegawczego była wykonywana kara 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 1428/16 Sądu Rejonowego w Lubinie.

Trzeba podzielić zapatrywanie Sądu I instancji, że sam fakt wprowadzenia do wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w innej sprawie w okresie stosowania tymczasowego aresztowania nie oznacza, że nie istnieje niezrekompensowana szkoda, a zwłaszcza krzywda wynikła z wykonywania niesłusznego tymczasowego aresztowania.

W realiach sprawy jednak taka niezrekompensowana szkoda nie występowała, co trafnie ustalił Sąd Okręgowy. Apelujący łączy szkodę z utraconymi wskutek aresztowania zarobkami (6600 zł) pomijając, że pracodawca wypłacał

K. Z. za ten czas wynagrodzenie (k.30), choć niższe niż wcześniej (k.8) o około 1000 zł miesięcznie. Nim został tymczasowo aresztowany wnioskodawca miał do odbycia wskazaną wyżej prawomocnie orzeczoną w sprawie II K 1428/16 karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności i w trakcie jej odbywania jego sytuacja w zakresie możliwości kontynuowania pracy w firmie (...) byłaby tożsama z tą w jakiej znalazł się na skutek wprowadzenia do wykonania tej kary w okresie tymczasowego aresztowania. Wtedy również nie mógłby pracować. Nie wykazano istnienia związku przyczynowego między wykonywaniem tymczasowego aresztowania a rozwiązaniem umowy o pracę za wypowiedzeniem (k.23). Okoliczność, że wnioskodawca mógłby odbywać karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego nie ma znaczenia ponieważ możliwość odbywania kary w tym systemie nie jest prawem podmiotowym, a nie zapadło orzeczenie o zezwoleniu K. Z. na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego. Trzeba więc zauważyć, że do wskazanego obniżenia wynagrodzenia za pracę doszłoby niezależnie od tymczasowego aresztowania wnioskodawcy ponieważ wprowadzono wobec niego do wykonania karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, co przecież nastąpiłoby niezależnie od tego, czy K. Z. zostałby tymczasowo aresztowany, czy nie. Nie istnieje więc związek przyczynowy między obniżeniem wynagrodzenia a wykonywaniem tymczasowego aresztowania.

Z tych powodów niezasadne były zarzuty apelacji kwestionujące stanowisko Sądu Okręgowego co do braku szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym ze stosowaniem tymczasowego aresztowania wobec wnioskodawcy.

6. obrońca nie bez racji kwestionuje stanowisko Sądu Okręgowego co do ustalonego w zaskarżonym wyroku zadośćuczynienia.

Stosownie do art. 553 § 1 k.p.k. Roszczenie o odszkodowanie lub zadośćuczynienie nie przysługuje temu, kto w zamiarze wprowadzenia w błąd sądu lub organu ścigania złożył fałszywe zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa lub fałszywe wyjaśnienie i spowodował tym niekorzystne dla siebie orzeczenie w przedmiocie skazania, tymczasowego aresztowania, zastosowania środka zabezpieczającego albo zatrzymanie. Natomiast § 3 tego przepisu stanowi, że w wypadku przyczynienia się przez oskarżonego do wydania orzeczenia, o którym mowa w § 1, przepis art. 362 Kodeksu cywilnego stosuje się odpowiednio. Zatem możliwość miarkowania odszkodowania z powodu przyczynienia się wnioskodawcy dotyczy innych sytuacji niż wymienione w art. 553 § 1 k.p.k. ponieważ w wypadkach tam wskazanych roszczenie o odszkodowanie i zadośćuczynienie w ogóle nie przysługuje.

Jak już wskazano (punkt 4) Sąd I instancji trafnie uznał, że zachowanie K. Z. w początkowym etapie postępowania za zamierzone samooskarżenie o jakim mowa w art. 553 § 1 k.p.k. Jednocześnie Sąd ten stwierdził, że biorąc pod uwagę postawę wnioskodawcy przyczynił się on w znacznym stopniu do wydania postanowienia o tymczasowym aresztowaniu. Tymczasem to samo zachowanie wnioskodawcy skutkujące wyłączeniem możliwości skutecznego dochodzenia roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie nie może być uznane za przyczynienie się do wydania postanowienia o tymczasowym aresztowaniu uzasadniającym miarkowanie odszkodowania. Można dodać, że w wypadku zamierzonego samooskarżenia oskarżony (podejrzany) powoduje tym zachowaniem niekorzystne dla siebie orzeczenie w przedmiocie m.in. tymczasowego aresztowania, a w sytuacji z art. 553 § 3 k.p.k. przyczynia się do wydania takiego orzeczenia.

W rezultacie brak jest podstaw do miarkowania wielkości zadośćuczynienia za krzywdę wynikłą z wykonywania niesłusznego tymczasowego aresztowania.

Stosownie do art. 445 § 1 k.c. suma zadośćuczynienia powinna być odpowiednia, a więc odzwierciedlać rozmiar doznanej krzywdy - stopień cierpień fizycznych i psychicznych. Jako takie zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną. Ustalenie wysokości zadośćuczynienia, z racji niematerialnego charakteru krzywdy, opiera się na sędziowskim swobodnym uznaniu. Zakres ingerencji Sądu odwoławczego w to ustalenie ograniczony jest do oczywistych sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego, prowadzących do oczywiście niesłusznego wzbogacenia, czy pokrzywdzenia wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 września 2016 r., II AKa 298/16, LEX nr 2139384).

Tak jest w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy uznał, że kwota 500 zł będzie odpowiednią sumą z tytułu zadośćuczynienia za niesłuszne tymczasowe aresztowanie od dnia 7 lutego 2017 r. do dnia 22 marca 2017 r. z tej racji, że wnioskodawca przyczynił się w znacznym stopniu do orzeczenia o tymczasowym aresztowaniu. Ustalił więc, że niezrekompensowana krzywda wynikająca z surowszych niż w wypadku kary pozbawienia wolności reguł wykonywania tymczasowego aresztowania jest wyższa niż 500 zł tyle, że wymaga miarkowania z powodu okoliczności z art. 362 k.c. Skoro więc, jak wskazano, nie było podstaw do ustalenia, że wnioskodawca przyczynił się do stosowania niesłusznego tymczasowego aresztowania we wskazanym czasie (od dnia 7 lutego 2017 r. do dnia 22 marca 2017 r.) to uzasadnione było podwyższenie zasądzonego zadośćuczynienia do kwoty 1000 zł. Uwzględnia ona rozmiar fizycznych i psychicznych cierpień wnioskodawcy ustalonych przez Sąd Okręgowy a nie kwestionowanych w apelacji wynikłych z niesłusznego stosowania tymczasowego aresztowania, nie ma też charakteru symbolicznego, ani nie jest nadmiernie wygórowana w stosunku do doznanej krzywdy.

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w wyroku.

O zwrocie wnioskodawcy kosztów z tytułu udziału w postępowaniu odwoławczym ustanowionego pełnomocnika, Sąd Apelacyjny orzekł w oparciu o art. 554 § 4 k.p.k., § 15 ust.1, § 16 w zw. z § 11 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz.1800).

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 554 § 4 k.p.k.

SSA Cezariusz Baćkowski SSA Edyta Gajgał SSA Jerzy Skorupka